

ИЗВЕШТАЈ О НАУЧНОЈ ЗАСНОВАНОСТИ ТЕМЕ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Презиме, име једног
родитеља и име Илић (Душан) Борис
Датум и место рођења 14. 1. 1974. Ужице

Основне студије

Универзитет Универзитет у Београду
Факултет Филозофски факултет, Београд
Студијски програм Социологија
Звање Дипломирани социолог
Година уписа 1996/7.
Година завршетка 2008.
Просечна оцена 7.12

Мастер студије, магистарске студије

Универзитет
Факултет
Студијски програм
Звање
Година уписа
Година завршетка
Просечна оцена
Научна област
Наслов завршног рада

Докторске студије

Универзитет Универзитет у Нишу
Факултет Филозофски факултет, Ниш
Студијски програм Социологија
Година уписа 2014/15.
Остварен број ЕСПБ бодова 140
Просечна оцена 9.15

ПРИКАЗ НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КАНДИДАТА

Р. бр.	Аутор-и, наслов, часопис, година, број волумена, странице	Категорија
1	<p>Борис Илић (2013). „Статус рок субкултура у културној историји XX века: Преиспитивање идеолошких матрица хипи и панк субкултуре“, <i>Кораци</i>. XLVII, 4-6. стр. 186-201.</p> <p>У овом раду аутор промишља кључна обележја музичких субкултура (поткултура), пре свега двају веома утицајних субкултурних форми: рок израза оличених у бројним музичким стилевима које су прихватили и са којима су се идентификовали припадници хипи покрета, као и оних формираних у доба панка и новог таласа. У поглављу посвећеном предисторији поткултура аутор посвећује пажњу сагледавању феномена масовне културе у периоду пре другог светског рата: социо-културним условима њеног настанка, њених основних друштвених функција и последица које је масовна култура</p>	M53

опстанак, а у извесној мери и друштвена афирмација. Осим дела масовне културе, у раду је подвучен и утицај других облика свести на формирање рок поткултура као што је филозофија егзистенцијализма, битничка књижевност, авангардна уметност итд.

Говорећи о хипицима, аутор је издвојио кључне идеолошке (технократе-слободоумни појединци), естетске (доминантну моду у времену студентског протеста и хипи покрета) и музичке (психоделични рок, хард-рок) аспекте хипи субкултуре, ослањајући се понајвише на запажања Теодора Рошака, Елизабет Вилсон и Стјуарта Хола.

Говорећи о панкерима, аутор скреће пажњу да је већ крајем 60-их година на тлу Велике Британије и САД, као и у још неким, за историју рока мање значајним музичким центрима, постојао низ мање-више међусобно независних музичких израза који су се опирали општим идеолошким смерницама хипи покрета и утрли пут у свом естетском и чисто музичком погледу генерацији панк-рока. Панк, као осиромашена музичка форма склона импровизацијама, перформансима и манифестацијама револта јесте општи естетски израз, комуникативни канал и показатељ социјалног положаја омладине радничке класе у западним земљама, посебно Великој Британији и САД. Аутор, надаље, указује на разлике између британског панка и његовог израза у САД, да би се анализа привела крају констатацијом да је и провалу једне „варварске“ субкултуре, какав је био панк, индустрија забаве успела да „смекша“ и подреди је својим тржишним потребама. На крају, Илић закључује да су све субкултуре, од теди бојса, преко модса, а посебно социјалним ангажманом хипика и панкера, извршиле огроман идеолошки и естетски утицај на младе генерације у планетарним размерама.

Рад припада научној области докторске дисертације

ДА

НЕ

ДЕЛИМИЧНО

Борис Д. Илић (2015). „Естетика југословенског новог таласа у социо-културном окружењу“. *Годишњак за социологију*, XI/14-15, стр. 85-99.

У раду се нови талас сагледава пре свега као културолошка (естетска) појава. У односу на нови талас у западним земљама у овом раду се његова југословенска варијанта појављује као јединствена културна појава, настала на темељу својих западних узора, али, што због субјективних (стваралачких), што због објективних (социо-културних) фактора, југословенски нови талас није у свему подударан свом англо-америчком узору. На почетку рада даје се појмовни оквир у коме се рад креће, а из кога произлази да се панк и нови талас узимају као синоними, тј. да међу њима нема значајнијих општих разлика. Нови талас је по свом музичком, интелектуалном и чисто естетском погледу шири појам и због тога аутор прави међу њима условну разлику и у целини рада инсистира на њој, али су те разлике углавном теоријске природе и за објашњење његовог емпиријског израза нису ни у ком случају пресудне.

Главни део рада аутор започиње анализом социо-културног контекста који карактерише постратну Југославију и околности које су довеле до формирања првих рок група на ex-југословенском простору. Инсистирајући на чињеници да нови талас представља музички, а у ширем смислу културолошки и политички дисконтинуитет према пређашњим музичким изразима у Југославији, аутор уочава да се у својим кључним музичким преокупацијама на југословенском простору овај правац идентификовао (нарочито у формативној фази касних седамдесетих) са својим британским узором, међутим његов социјални и политички говор имао је, не у потпуности супротне, али у великој мери различите изворе и исходе. Ове различитости се испостављају као последица деловања социо-културног окружења и у том контексту различитог социјалног положаја панк музичара и његове публике на простору бивше Југославије и њихових пандана у Великој Британији. За пример је узет однос према кичу, где се види да је кич уздигнут за степен више и трансформисан у кемп, у случају британског панка, што је такође својеврсни прећутни коментар о доминантним стереотицима о богатим слојевима са изграђеним префињеним укусом и радничкој класи (панк) лишене истог, и истовремено сирова провокација тих стереотипа. Са друге стране, нови талас у Југославији је настао као музички израз интелектуалних слојева који су имали недвосмислен однос према кичу, уз претпоставку да је кич она доминанта која боји социо-културни миље југословенског простора. Против њега се треба бунити и ако је

тога извршио огромн утицај на важна друштвена кретања. По њему, иако је стваран и развијан у потпуном складу са духом New Wave-а у његовим творбеним „престоницама“ Лондону и Њујорку, и насупрот универзалном и интернационалном карактеру западноевропског његовог израза, у свом свеукупном деловању југословенски нови талас је ипак остао ограничен локалним деловањем окружења коме је физички и социјално припадао.

Рад припада научној области докторске дисертације

ДА

НЕ

ДЕЛИМИЧНО

Борис Илић (2012). „Ћузепеово конструисање и/или негирање света“. Приказ књиге: Luidi Malerba, *Salto mortale*, Mono i Manjana, Beograd, 2011. *Кораци*. XLVI 4-6. стр. 173-178.

Аутор у овом раду даје приказ књижевног дела италијанског писца Луиђија Малербе *Salto mortale*. Књига представља типично остварење италијанске неоавангардне књижевности. Главни јунак, Ћузепе звани Ћузепе, покушава, самоиницијативно да разреши случај једног убиства у околини Рима и том приликом наилази на људе различитих, стварних и измишљених занимања, као што су месар, порезник, мухоловац и сви су они имењаци главног јунака књиге. Књига је писана у форми детективног романа, са снажним елементима ироније и гротеске. Аутор приказа оцењује да су у тематском погледу шири делови садржаја романа еквивалентни разним филозофским и друштвено-научним становиштима, у првом реду Јунговој дубинској психологији и Елијадеовом становишту о светом и профаном. Аутор такође доводи ово књижевно дело у везу са Кафкиним књижевним опусом, налазећи видне сличности у погледу фикционалног захватања основне теме, али и истиче очите разлике међу њима. Кафка представља експресионистички, тј. рани авангардни књижевни израз, док се Малерба у поигравању са основном темом дела, донекле извргавајући руглу истовремено и авангардни књижевни укус минулог периода и етос масовне културе оличене у детективским романима, креће у кругу типичне неоавангардне поетике, дајући свом делу снажне метафикционалне елементе, што такође представља важан наративни поступак неоавангарде. На крају, аутор приказа оцењује да се по својој уметничкој вредности ово дело налази у средини, између врхунских остварења светске књижевности и етаблираних дела популарне културе.

M53

Рад припада научној области докторске дисертације

ДА

НЕ

ДЕЛИМИЧНО

Борис Илић (2017). „Социолошко читање популарног“. Приказ књиге: Никола Божиловић, *Огледи о популарном*, Филозофски факултет, Ниш, 2016. *Култура* (у штампи, приложена потврда редакције часописа за бр. 155/2017).

У овом случају ради се о тексту који је стручно-критички интониран и припада више категорији осврта неголи уобичајеног приказа књиге. Након кратких уводних информација о садржају дела о коме пише, аутор прелази на представљање прве главе у којој Божиловић скреће пажњу на најтананије разлике између народне и масовне културе, евидентирајући их као конститутивне елементе популарне културе, али указујући и на њихова различита значења у контексту савременог друштва. Такође и на различитости у кодирању ових културних типова. Аутор приказа, боље рећи социолошког осврта, бележи да друго поглавље књиге под насловом „Популарно контра доминантног“, у коме се истура становиште Џона Фиска, представља успео покушај да се популарна култура представи као субверзивна и бунтовничка, упркос устаљеном мишљењу да се она изједначава са индустријском културом која изнад свега вреднује конзумеризам и хедонизам. У поглављу посвећеном глобализацији културе, Божиловић, по писцу овога осврта, зналачки проблематизује различите изазове и одговоре културе нашег доба на подстицаје који долазе из ширег технолошког и политичког окружења и манифестовања њихових утицаја на конституисање идентитета појединаца и група.

Илић уочава да је писац књиге брижљиво приступио дистинговрању појмова масовне и популарне културе, а као нарочито значајан издваја увид Божиловића унутар поља теорије рецепције. Испоставља се да публика популарног није *a priori* инфериорна, већ њену реперцију и формирање укуса посредује низ друштвених детерминанти које

M51

Рок музика у публикацији коју Илић разматра узима се као водећи атрибут популарне културе која изражава и парадоксе те културе у целини. У том контексту, аутор истиче да је још један од видова Божиловићеве истраживачке оригиналности у томе што он стваралаштво рока види као аутентично, и то на основу његове музичке једноставности. Приказ доноси истицање Божиловићевих полемика на тему потрошачко и популарно, тврдећи да савремено друштво у себи гаји елементе и једног и другог облика културе и да они нису сасвим истоветни.

Ауторова примедба садржана је у ставу да писац *Огледа о популарном* није више простора посветио анализи потрошачке културе, чиме би се обогатила експертиза овог феномена који карактерише савремено друштво. Илић је издвојио још и поглавља о „Звездама као комуникаторима“, које анализира друштвене услове успостављања „стар система“, као и „Антиномије југословенског рокенрола“ у коме су на бриљантан начин изведене границе које раздвајају социјални хабитус рокера од хабитуса тедибоја. На крају је оцењено да, осим научне прецизности и проицљивости, књигу карактерише и низ духовитих запажања. Својерсност стила, пак, по оцени Илића, књизи не умањује интелектуални дигнитет, већ напротив, он сматра да је строги научни приступ обогаћен умесним досеткама којима се на другачији начин саопштавају чињенице и паралелно са тим проговара језиком свог предмета проучавања – језиком популарне културе.

Рад припада научној области докторске дисертације	<u>ДА</u>	НЕ	ДЕЛИМИЧНО
---	-----------	----	-----------

5

Рад припада научној области докторске дисертације	ДА	НЕ	ДЕЛИМИЧНО
---	----	----	-----------

НАПОМЕНА: уколико је кандидат објавио више од 5 радова, додати нове редове у овај део документа

ИСПУЊЕНОСТ УСЛОВА КАНДИДАТА ЗА ПОДНОШЕЊЕ ЗАХТЕВА ЗА ОДОБРАВАЊЕ ТЕМЕ

Кандидат испуњава услове предвиђене Законом о високом образовању, Статутом Универзитета и Статутом Факултета да поднесе захтев за одобравање теме докторске дисертације ДА НЕ

На основу увида у биографију и библиографију кандидата, Комисија процењује да кандидат Борис Илић испуњава све формалне и суштинске услове да приступи изради докторске дисертације.

ИСПУЊЕНОСТ УСЛОВА МЕНТОРА

Име и презиме, звање	Никола Божиловић, редовни професор
Ужа научна област за коју је изабран у звање	Социологија
Датум избора	8. 7. 2004.
Установа у којој је запослен	Филозофски факултет у Нишу
Е-пошта	bonicult@gmail.com

Најзначајнији радови ментора из научне области којој припада тема докторске дисертације

Р. бр.	Аутор-и, наслов, часопис, година, број волумена, странице	Категорија
1	Nikola Božilović (2014) <i>Gýčová kultúra</i> . Bratislava: Malé centrum, 188 str. ISBN 978-80-968737-4-6	M12
2	Nikola Božilović (2008) <i>Umetnost, kreacija, komunikacija</i> . Niš: Filozofski fakultet, 198 str. ISBN 978-86-7379-146-3	M42
3	Nikola Božilović (2013) „Socijalna konstrukcija 'drugog' kao 'primitivnog'“. <i>Filozofija i društvo</i> , XXIV (2), str. 193-211.	M24
4	Никола Божиловић (2014) „Глобализација културе и нови идентитетски обрасци“. <i>Социолошки преглед</i> , Vol. LVIII, бр. 4, стр. 531-548.	M24
5	Никола Божиловић (2015) „Публика популарног: Од Ека до Фиска“. <i>Теме</i> , Vol. XXXIX, бр. 4, стр. 1065-1081.	M24

Ментор испуњава услове предвиђене Законом о високом образовању, Статутом Универзитета и Статутом Факултета ДА НЕ

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ТЕМЕ

Предлог наслова теме докторске дисертације	Социолошки аспекти стваралаштва и рецепције на примеру европских неоавангардних уметности: Италија и Француска
Научно поље	Друштвене науке
Научна област	Социологија

1. Предмет научног истраживања (до 800 речи)

Предмет истраживања су неоавангардне уметности у две земље: Италији и Француској¹. Под неоавангардом се подразумевају, пре свега, разни облици експерименталне књижевности, али и други уметнички подухвати који настају током педесетих и шездесетих година XX века, као што су: концептуална уметност, летризам, енформел итд. Једна од кључних речи која се везује за неоавангарду је појам бесформности, тј. став да су уметност и свет у савременом друштву изгубили могућност обликовања и да уметност као такву више не репрезентује довршено уметничко дело. Истраживањем треба установити у којим друштвеним и културним околностима настаје и егзистира неоавангардна уметност, који су основни формални и садржински елементи у њеном стваралаштву (којим се темама бави и каква изражајна средства користи), као и то како публика прихвата неоавангардна уметничка дела. Уметничка и књижевна критика полази од тога да неоавангарда као своје кључне тематске оквире види: отуђење човека у савременом друштву, као и човекову деперсонализацију и дезоријентацију, доминацију потрошачке културе и његову немоћ да се одупре овим моћним друштвеним токовима. Ови кључни рецептивни регистри, сматра се, обликују социо-културне и политичке оријентације неоавангардне читалачке публике и у садејству са садржајима популарне уметности (стрип, рок музика, експериментална музика) граде особени систем вредности неоавангардног реципијента. Најчешћа средства неоавангардне поетике су: иронија, апсурд, метафикција, перформативна контрадикција.

Досадашња истраживања у наукама које се баве савременом књижевношћу и уметношћу показала су да социолошки проблем стваралаштва и рецепције уметности представља један од кључних проблема. Истраживачи, проучавајући ову област, отварају могућност увида у најмање два аспекта проучавања. Најпре, проучавајући стваралаштво: теме, уметничка средства, наратију итд, истраживачима се омогућава систематско прикупљање сазнања о креативним поступцима, друштвеној свести уметника, покретима, ствараоцима и њиховим делима. Затим, испитујући рецепцију уметничких дела, истраживачи су у стању да одговоре на питање како је дело одјекнуло, због чега је уметничко дело код читаоца/посматрача/слушаоца изазвало такве реакције, или, пак, уопште није изазвало реакције. За истраживање од највеће важности јесте формирање слике о Јаусовом тзв. *имплицитном читаоцу*, који се изводи из структуре дела, тј. његових кључних комуникацијских кодова произведених ради општења дела са одређеним актуелним социјалним или епохално установљеним чиниоцима друштва.

Питање појма и порекла неоавангарде несумњиво упућује на разматрање авангардних покрета уопште. Унутар научних разматрања и данас су живе полемике око тога да ли је неоавангарда само копија историјске авангарде или оригинални корпус уметничког стваралаштва. У том смислу Хал Фостер у неоавангарди види континуирани наставак авангардних покрета пре Другог светског рата, а никако уметничко оживљавање или понављање. На ово се надовезује становиште Ван дер Берга и Фендерса да читавој ствари треба прићи синтетички. Ови аутори, свесни могућности западања у апорије приликом истраживања, закључују да се то може избећи тако што се „авангарда разуме као социјална конфигурација и опише као феномен социјалне кохезије и груписања на пољу уметности који се може схватити као мрежа“. И даље: „Та мрежа настаје на почетку 20. века и наставља да се у Европи и ван ње, плете до његовог краја и преласка у следећи век. У њој постоје два значајна периода високе коњунктуре – један траје током друге и треће деценије 20. века, а други током 50-их и 60-их година“ (Ван дер Берг/Фендерс, 2013: 21).

Миклош Сабољчи слаже се углавном са наведеним ауторима у погледу оцењивања неоавангардне уметности као настављача идеја међуратне авангарде. Као и они, Сабољчи тврди да се одређени књижевни и уметнички правци који су се појавили шездесетих година прошлог века могу назвати авангардним или неоавангардним. Тиме он мисли на „оне које на неки начин представљају појавне облике побуне против капиталистичког система или су искривљени облици свести“ (Сабољчи, 1997: 88). С обзиром на то да неоавангарда представља особен вид стваралаштва и рецепције, додуше наслоњен на међуратну авангарду, овај вид уметности који настаје почетком 60-их година XX века је предмет истраживања јер се претпоставља да у социолошком смислу представља савремену варијанту авангардног укуса, посебан тип политичког ангажмана прилагођен савременим друштвено-политичким

¹ С обзиром на чињеницу да је истраживање које предузимамо ситуирано, пре свега, у област социологије уметности, предност ће имати она питања која проблематизују везе између стваралаштва и рецепције неоавангарде у социо-културном контексту, тј. она питања која се односе на услове, производњу и ефекте у стваралаштву и рецепцији неоавангарде. За овако формулисано истраживање питања постављена у оквиру естетике о вредности уметничког дела имају другоразредни значај и само ће моћи бити детаљније на оном

околностама (инсистира на идејама политичке левице), а у естетичком погледу, иновацијски креативно-рецептивни облик уметничког деловања. Могло би се рећи да се неоавангарда, историјски гледано, налази у међупростору између међуратне авангарде и постмодерног дискурса. Тачније, наслањајући се на међуратне авангарде, модификујући њена гледишта и прилагођавајући своју поетику новим друштвеним околностима, она својим стваралаштвом отвара пут настанку и развоју постмодерног начина мишљења.

2. Усклађеност проблематике са коришћеном литературом *(до 200 речи)*

Кандидат је у пријави предложио завидан број јединица литературе, на српском и енглеском језику. Одабрана литература обезбеђује чврст ослонац за научну заснованост тезе, актуелна је, релевантна и у потпуности усклађена са проблематиком којом се докторска дисертација бави.

3. Циљеви научног истраживања *(до 500 речи)*

Истраживање има превасходно дескриптивни и, делом, хеременеутички карактер. Тежи се описивању стваралаштва и рецепције неоавангарде и социолошком разумевању њихових међусобних веза. У том смислу, циљеви се могу груписати у две тачке:

1. Описати и, у веберијанском (Max Weber) смислу речи, разумети социолошке аспекте стваралаштва неоавангардне уметности: теме и уметничка средства као израз повезаности уметничке продукције, појмљен из позиције социјалних актера у савременом друштву.
2. Описати и разумети рецепцију неоавангардне уметности, тј истражити шта то уметник очекује од комуникације између његовог стваралаштва и пријема дела од стране публике, као и уочити могућности диференцирања неоавангардне публике.

4. Очекивани резултати, научна заснованост и допринос истраживања *(до 200 речи)*

Очекује се да се истраживањем утврди да неоавангардни покрети представљају иновацијски културни, друштвени и, надасве, уметнички феномен. Поред тога, у чисто социолошком погледу, истраживањем треба установити да је неоавангарда, комуницирајући са другим научним, политичким и ширим друштвеним групама, настала и деловала као критика владајућих друштвених групација и процеса након Другог светског рата. У подручју рецепције, претпоставља се да ће истраживање утврдити да сама уметничка дела неоавангарде теже томе да као највишу вредност у уметности поставе уметничку иновативност и оригиналност, што би требало да буде и основни рецептивни увид њене публике. Затим да њена публика недвосмислено исказује способност разумевања и интерпретације дела и то путем „активне рецепције“, и, на крају, да постоји одређена подударност између садржаја друштвене свести ствараоца, начина његовог стваралаштва и реакције публике на дело. У том контексту, очекује се да добијени резултати могу представљати допринос овој деликатној и сложеној проблематици која се превасходно тиче подручја социологије културе и уметности.

5. Примењене научне методе *(до 300 речи)*

Предмет истраживања условљава превасходно употребу квалитативних метода. С обзиром на то да се истраживање усредсређује на друштвене процесе, конструкције и значења који скупа битно одређују карактер неоавангарде, главне методе које се намећу овако конципираном истраживању су *метод анализе текста и контекста* и *упоредни метод*.

Општи приступ истраживању темељи се на теоријско-методолошком програму Ханса Роберта Јауса. Његова „естетика рецепције“ истраживачу омогућује сагледавање комуникације која се одвија између дела и публике. Јаус је опредељен за истраживање тзв. имплицитне рецепције тј. рецепције садржане у делу. По њему, дело „зрачи“, шаље одређену естетичку, политичку или какву другу поруку реципијенту, коју овај прихвата и усваја у животној или уметничкој пракси. Видокруг очекивања јесте појам који чини најшири социолошки оквир стваралаштва и рецепције уметности, а он подразумева реципијентов друштвени положај: економски статус и ниво образовања, економске и културне потребе, политичке ставове, систем вредности. На основу свих ових елемената формира се и видокруг очекивања приликом рецепције уметничког дела. Овај приступ омогућује да се неоавангарди као социјалном и уметничком феномену, као и конкретним уметничким делима, приђе из социолошке перспективе и уоче комуникативни кодови који одређују стваралаштво и рецепцију неоавангарде.

Анализа текста и контекста је метод путем кога ће бити анализовано књижевно дело и друштвено-политички и културни контекст у коме је настало, а уз то и одређена књижевна средства која аутор користи. Овај метод, најпре, омогућује разумевање самог текста у чисто књижевно-теоријском смислу речи: упознавање са радњом дела, ликовима, њиховим психолошким профилима и међусобним односима. Када се тај задатак испуни, анализа текста и контекста добијају социолошке особине и, што је кључно за сам предмет истраживања, омогућава се бављење социолошким аспектима неоавангардне уметности уопште и конкретног стваралаштва неоавангарде тј. тематских оквира неоавангардног

критике (стручно-научних увида и експликација).

Упоредни метод се користи за разумевање историјског контекста неоавангарде. У фокусу анализе је поређење основних карактеристика међуратне авангарде и неоавангарде, као и чинилаца који битно одређују неоавангардну уметност. Овај метод, такође, омогућује поређења унутар неоавангардног стваралаштва и то, пре свега, на нивоу неоавангардних група, њихових програма, уметничких и политичких иступа, чиме се стиче увид у диференцијације неоавангардног стваралаштва, што је за истраживање веома важно. Наиме, управо ове диференцијације могу продуковати одређене типове публике унутар саме неоавангарде.

Метод студије случаја има демонстративни карактер тј. за пример неоавангардне уметности се узима по једно књижевно дело из Италије и Француске. На примеру италијанске неоавангардне књижевности биће анализовано дело аутора Луиђија Малербе *Салто мортале*. Француска неоавангарда биће демонстрирана преко анализе дела аутора Жоржа Перека *Живот: упутство за употребу*. Циљ употребе овог метода је да претходно усвојена теоријска сазнања о стваралаштву и рецепцији неоавангарде доведе у везу са конкретним делима и на примерима провери налазе теоријског истраживања.

Предложена тема се
прихвата неизмењена

ДА

НЕ

Конечан наслов теме
докторске дисертације

Социолошки аспекти стваралаштва и рецепције на примеру европских неоавангардних уметности: Италија и Француска

ЗАКЉУЧАК (до 100 речи)

Комисија је закључила да је нацрт докторске дисертације заснован на научном приступу, да је предложена тема научно оправдана и прецизно дефинисана. Образложење предмета, циљева и метода усклађено је са научним принципима. Ради се о теоријски заснованом постављању проблема и оригиналном поступку анализе и разрешавања истих. Увидом у биографију и библиографију кандидата и предложеног ментора, Комисија сматра да Борис Илић испуњава све услове за израду докторске дисертације, као и да проф. др Никола Божиловић у потпуности испуњава све услове за ментора ове докторске дисертације.

На основу свега наведеног Комисија предлаже Наставно-научном већу Филозофског факултета Универзитета у Нишу да донесе позитивне оцене о подобности предложене теме и кандидата, и одобри израду докторске дисертације.

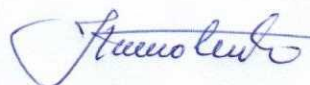
ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

Број одлуке НСВ о именовању Комисије

8/18-01-005/17-029

Датум именовања Комисије

15. 09. 2017.

Р. бр.	Име и презиме, звање	Потпис
1.	Др Никола Дедић, ванредни професор	
	председник	
	Историја уметности	
	Факултет музичке уметности у Београду	
	(Научна област)	
	(Установа у којој је запослен)	
2.	Др Никола Божиловић, редовни професор	
	ментор, члан	
	Социологија	
	Филозофски факултет у Нишу	
	(Научна област)	
	(Установа у којој је запослен)	
3.	Др Јелена Петковић, доцент	
	члан	
	Социологија	
	Филозофски факултет у Нишу	
	(Научна област)	
	(Установа у којој је запослен)	
4.		
	члан	
	(Научна област)	
	(Установа у којој је запослен)	
5.		
	члан	
	(Научна област)	
	(Установа у којој је запослен)	

Датум и место:

29. 09. 2017, Ниш